

Bence Lajos Utolsó fehér éjszakán

Mi még csak úgy
megvolnánk! – kitérül a kéz,
az arc a földet kémleli,
mint ki valamit keres,
majd fogódzónak, amolyan
– nekünk már úgymint mindegy –
itt a fel-jövőknek
is bealkonyul.

S míg elbélődünk a sáncba',
őrszemnek sem egészen jók,
s füstölgünk csak, mint kilőtt
vagy kilövés utáni, mára
berozsdált fegyverek, mint
a tébolyult, ki az atomfelhő
árnyékától remél oázist,
csendes enyhelyet, végső
pihenő helyet.

Sütkérezünk a csendben,
az utolsó fehér, világossággal
megvert éjszakán,
míg török-, tatár-dúlt honunk
felől az atomfelhő is tovaszáll.
Mert lesz itt olyan, de
olyan vaksötét éj-éjszaka,
hogy örülhet, kinek nem
adatott megélni, sem krónikázni
róla, széncsonkkal rajzolva
a porba, miközben tündököl
felette a csillagporosan
fehérlő éjszaka.

S tengereink okádják reánk
mit kivetni nem érdemes,
mely fővenynek, parti gátnak
sem elég jó, csak a moszattal
vegyített olajjal keveredő
sűrű lé, okádékkal púpozott
moszlék és fekália,
létezésünk búz-moszat
maszatja, mi visszaköszön
reánk, miközben készül
szemfedőnek a ragacsos sár,
monszun-eső,
mely kihűlt nyomunkat
hamunkkal együtt széjjelmossa,

végképp eltakarítja.